

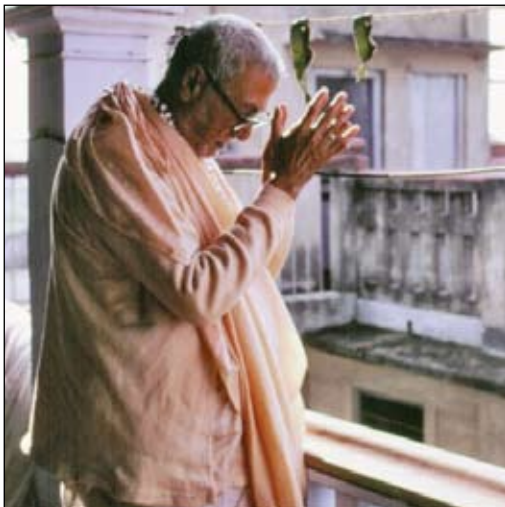
Gaura Vānī

březen
2010

ŠRÍ ŠRÍ RÁDHÁ GÓVINDA GAUDÍJA MATH

Všechna sláva Šrí Guruovi a Šrí Gauráňgovi!

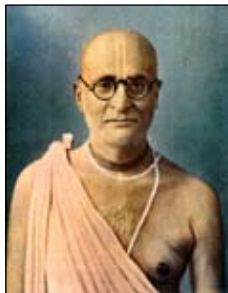

*„Pokus se získat spojení s takovou sférou,
v níž budeš vždy služebníkem se sepjatými
dlaněmi a v níž nebudeš nikdy pánem.“*

Šríla Bhakti Rakšak Šrídhara Dév-Gósvámí

Amrita Váni

Šríla Prabhupáda
Bhaktisiddhánta Sarasvatí

Param Vidžajaté

Šrí Krišna Sankírtanam

Šrí Gaurasundara řekl, že *sankírtan* je jedinou povinností lidstva. To je důkazem Jeho velkorysé povahy. Lidské bytosti mají možnost dosáhnout to, co je nedosažitelné dokonce i pro ty nejlepší z polobohů. Šrí Gaurangadéva nepodvádí a nemísí hmotný požitek s duchovním pochopením. Kázal to, co je nejprospěšnější pro všechny živé bytosti. Když člověk naslouchá Jeho učení, tak pochopí, že všechna ostatní učení v tomto světě jsou neúplná a slabá. Šrí Gaurasundara nesestoupil proto, aby podváděl lidi, jako to dělají mentální spekulanti, kteří lidem nabízejí svoje bezvýznamné *sádhany*. Šrí Gaurasundara kázáním Šrímad Bhágavatamu prokázal, že *sádhany*, jež předložili takzvané *sampradáje*, jsou prostě neúčinné. Také ukázal, že společné zpívání Krišnových Jmen je jediným způsobem, kterým lze dosáhnout štěstí.

Sankírtan však musí být pro Krišnu. Jakýkoliv *kírtan*, jenž člověk dělá pro svoje potěšení nebo pro potěšení ostatních, není *krišna-kírtan*. Krišnovo Svaté Jméno je samotným Krišnou. Písmena K-r-i-š-n-a se od Krišny neliší.

Krišna-kírtan ničí hříšnou mentalitu impersonalistů i ateistů a udílí jim kvalifikaci pro konečné osvobození. Májávádí Prakášananda je zářným příkladem tohoto faktu.

Dokonce i lidé, kteří jsou nesmírně poutáni k hmotnému požitku mohou prováděním *krišna-kírtanu* dosáhnout konečné osvobození. Pratáparudra, král Utkaly, je toho zářným příkladem. Všechny *džívy*, což znamená muži, ženy, zvířata, ptáci, stromy a dokonce i mrtvé kameny, mohou být osvobozeny prováděním *krišna-kírtanu*. Zvířata, ptáci, stromy a rostliny z lesa Džárikhanda jsou jasným příkladem tohoto faktu.

Živé bytosti nedosahují osvobození jednoduše proto, že se nezaměstnávají v *krišna-kírtanu*. Šrí Gaurasundara se zjevil v tomto světě, aby požehnal všem živým bytostem. Naše jediné bohatství se nachází v provádění *krišna-kírtanu*. Neexistuje žádný jiný způsob, jak dosáhnout konečného cíle vzdělání, poznání a života samotného.

Skutečný *krišna-kírtan* je takový *kírtan*, který těší Krišnu. Dělat z *kírtanu* „show“, pro potěšení sebe či ostatních znamená, že se nejedná o *krišna-kírtan*, ale *májá-kírtan*. Tak, jako posuzujeme činnosti podle jejich výsledků, můžu také podle výsledků posoudit zdali zpívám Svaté Jméno. Jestliže se během pronášení Hariho Jména moje náklonnost či připoutanost k hmotnému životu zvyšuje, potom je jasné, že Hari není objektem mého pronášení. *Hari-náma-sankírtan* má připoutanost k hmotnému životu zničit a ne zvětšit. Během pronášení člověk zrealizuje, jak je hmotný život nedůležitý a

dočasný a přestane si ho vychutnávat. Potom budou všechny jeho *anárthy* zničeny, srdce očistěno a ustáleno, jeho hmotná nestálost a bída budou zničeny, a on dosáhne lásky k Bohu.

Pokud tato stádia nepřichází, pak musí být jasné, že člověk dělá všechno možné, jenom ne *krišna-kírtan*.

Zajímá-li vás opravdu logika a argumenty, použijte je prosím ve vztahu k milosti Šrí Čaitanji Maháprabhua. Pokud to uděláte, budete překvapeni, jak je to úžasné. (Čč Ádi 8.15)

Všechny hříšné činnosti jsou jednoduše zničeny zpíváním Krišnova Svatého Jména bez přestupků. Tak se projeví čistá oddaná služba, která je příčinnou lásky k Bohu. (Čč Ádi 8.26)

Zpívání Krišnova Svatého Jména vede k dosažení tak velkého duchovního pokroku, který ukončí naši hmotnou existenci a zároveň nám udělí lásku k Bohu. Krišново Svaté Jméno je tak mocné, že i když Jej proneseme pouze jednou, velice snadno získáme toto transcendentální bohatství. (Čč Ádi 8.28)

Šrí Čaitanja Maháprabhu řekl s velkým jásotem, „Můj drahý Svarúpo Dámodaro a Rámánando Ráji, vězte, že zpívání Svatých Jmen je v tomto věku Kali tím nejvhodnějším způsobem, jak dosáhnout spásy. Proces, jímž je Krišna v tomto věku Kali uctíván, je provádět oběť zpíváním Pánova Svatého Jména. Ten, kdo tak činí, je jistě velice inteligentní a dosáhne útočiště lotosových chodidel Krišny. (Čč Antya 20.8–9)

Pouhé zpívání Krišnova Svatého Jména, může člověka oprostít od všech nechtěných návyků. To je způsob, jež

probouzí veškeré štěstí a spouští příliv vln lásky ke Krišnovi.
(Čč Antya 20.11)

Společně zpívání Krišnových Svatých Jmen (*sankírtana*) v člověku ničí hříšné podmínění hmotnou existencí, očišťuje jeho znečištěné srdce a probouzí všechny druhy oddané služby, které v něm dřímou. Výsledkem pronášení Svatého Jména je, že se v člověku probudí jeho láska ke Krišnovi a dá mu ochutnat transcendentální blaženosti. Nakonec se dostane až do Krišnovi společnosti, kde se zaměstná v Jeho oddané službě takovým způsobem, jako by se nořil do nesmírného oceánu lásky. (Čč Antya 20.13–14)

Chyby, na které poukazuješ, jsou možná tvými vlastními

Šrīla Bhakti Rakṣak Śrīdhar Dēv-Gōsvāmī

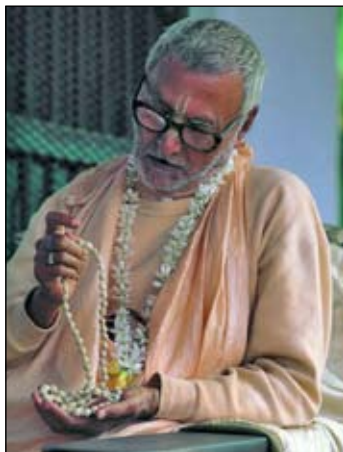
Snažíme se soudit ostatní: „Proč by měl právě on obdržet veškerou milost? Má přece tolik nedostatků, je nezpůsobilý a vzdorovitý. Proč by tedy měl být přijat a dostat šanci?“ Pro nás samotné ovšem milost vyžadujeme: „Můj Pane, nesnaž se mě soudit, jinak nebudu mít žádnou naději.“

To je *gjána-šunya-bhakti*. „Pokud se mě rozhodneš soudit, tak nemám naději. Obdař mě, prosím, Svoji milostí a dej mi tak naději. Obracím se na Tebe, abych se Ti odevzdal a pokročil k Tobě. Projev mi, prosím, Svoji shovívavost a

nehledej u mne chyby.“
Jedním dechem však
současně dodáváme: „Proč
by měl tento nezpůsobilý
člověk získat nějakou
milost? Proč by měla být
právě jemu projevena milost
a náklonnost?“

Takové chování je
pokrytecké a my si tak
pouze vytváříme notnou
dávku problémů. Je
to sebevražedné. To je
vaišnava-ninda (kritizování
oddaných) a *vaišnava-
aparádha* (dopouštění se
přestupků vůči oddaným).

Ti, které přijal, budou postupně očištěni, my však
horlivě poukazujeme na jejich chyby. To je víc nebezpečné pro
naš vlastní pokrok – sebevražedné. Co se mne týče, požaduji
něco vyššího, ale v případě ostatních nedokážu podobný
Pánův přístup tolerovat. To je velmi složité postavení. Tohle
je všeobecně základ *vaišnava-aparádhy*. Někdo byl Pánem
přijat a postupně se očišťuje, my se však velmi soustředíme na
ty nedostatky, které v něm nadále přetrvávají, na problémy,
kterých se ještě nezbavil. Tyhle chyby naší pozornosti
neuniknou.

Ve škole oddanosti přijdeme do
spojení s novou abecedou; stará
abeceda zde neplatí – *gjána-šunya-
bhakti*.

Nakonec to vede pouze k tomu, že se tyto chyby přesunou na mne. Tato skutečnost je ověřená mnoha zkušenostmi: Jestliže se speciálně zaměřím na určitou chybu jiného oddaného, přejde tato chyba na mne. To se stává; jsme toho neustálými svědky a nacházíme to také v *śástrě*.

K praktikování a činnostem jiných Vaišnavů je tedy nutné se vyjadřovat opatrně. Jedině v případě Gurua, který je zplnomocněn Svrchovaným, je možné, aby napravoval své žáky. Jakožto ochránce hledící na svého žáka soucitným okem, může poukázat na jeho nedostatky a pomoci mu v jejich odstranění.

V nitru jeho srdce musí být přítomna náklonnost; nikoliv závist, či něco toho druhu, ale dobrá vůle odstranit nedostatky svého drahého žáka. Taková je hodnota *śikṣá-gurua*, nebo *dikṣa-gurua*. Z takovéto pozice je možné poukázat na chyby studentů této linie a upřímně jim pomoci s jejich vypořádáním. Jestliže se ale naopak cítíme být těmito chybami přitahováni, přejdou na nás a my budeme nuceni za ně prakticky zaplatit. Je to opodstatněné a také to potvrzují Písma.

Musíme být opatrní. Také vaišnavská literatura nás varuje, abychom se obezřetně vyvarovali *vaiṣṇava-aparādhy*, vyvolané závistivým duchem soutěživosti, či závistí. Je to velká překážka našeho duchovního života, proto musíme být opatrní, pokud nás přitahují chyby ostatních. Jestliže se něco takového naším očím naskytne, můžeme o tom spravit vyšší autoritu: „Mám určité pochybnosti v případě tohoto džentlmena, proto tě prosím, abys zjistil, jak se věci mají.“ Příkladáme-li

tomu velký význam, ať už s odporem či jinak, výsledný efekt přejde pouze na nás. „Jsem požírán. Má mysl se dotkla tohoto nedostatku a tato chyba mě požírá jako svou potravu.“ Vstoupí do mentálního systému kritika a zde musí dojít k reakci ve formě jejího uspokojení. V tom se skrývá tajemství tohoto obchodu – a to je také tajemství našeho oddaného života. Musíme si toho být vědomi a musíme opatrně nakládat s praktickými problémy na cestě našeho oddaného života.

Byli jsme tedy upozorněni, *tat te nukampam su samiksamano*. Jsme odrazováni od takového druhu posuzování, který je založen na možnosti vše změřit. Náš standard posuzování věcí tam neobstojí. *Gjána-šunya-bhakti*, tam se budeš muset naučit nové abecedě. Ve škole oddanosti přijdeme do spojení s novou abecedou; stará abeceda zde neplatí. *Gjána-šunya-bhakti*, zbav se pýchy na svoje předchozí zkušenosti; tvoje poznání, nabyté zkušenostmi v tomto smrtelném světě, zde nemá žádnou hodnotu, tady ho nelze použít.

Tohle se týká nekonečna, autokratického dobra, všech těchto věcí. Naše ústa pronášejí všechna tato velká slova – absolutní dobro, absolutní pravda, všechny tyto věci – aniž bychom však znali jejich povahu.

Gjána-šunya, zbav se pýchy na vlastní zkušenosti a úsudky. Tady to takhle nefunguje; tady platí nový zákon; zde v zemi Autokrata a dobra. Prvním krokem je zřít se pýchy na svoje minulé zkušenosti a začít nový život – *gjána-šunya-bhakti*. Zde platí zákony nekonečna, nikoliv zákony tohoto omezeného světa.

Tajemství lidského života

Óm Višnupáda Šrí Šrímad Bhakti Vaibhava

Purí Gósvámí Mahárádža

Šríla Sanátana Gósvámí, věčný a dokonalý společník Nejvyššího Pána, ve své knize Šrí Brihat-Bhágavatamrita popsal cíle tří kategorií osob; materialistů, mentálních spekulantů a oddaných.

Tři planety, Bhurlóka, Bhuvarlóka a Svargalóka jsou určeny zbožným hospodářům, kteří očekávají ovoce za vykonávání svých předepsaných povinností. Nad těmito deseti planetami se nachází Maharlóka, Džanalóka, Tapalóka a Satjalóka (sídlo pána Brahmy), jež jsou určeny těm, kteří se zřekli rodinného života; asketům, striktním *brahmačarím*, *vanáprasthúm* a *sannjásím*. Ti, kteří netouží po rodinném životě a vykonávají předepsané povinnosti dosáhnou Maharlóky a dalších planet. Jsou-li připoutaní k plodonosným činnostem, tak se poté, co si užijí smyslového požitku na těchto planetách, znovu narodí v tomto světě. Ti, kteří nemají žádné touhy, budou po vyčerpání výsledků zbožných činností zachráněni. Nad nimi se nacházejí další osoby, které touží po spáse. Existují dva druhy osob toužících po osvobození: mentální spekulanti a asketové. Asketové dosahují nejvyšší pozice dvěma různými způsoby: *sagarbha* a *nigarbha*. Nejvyšší pozice v tomto případě znamená sféra nad čtrnácti planetárními soustavami. Tato sféra je také rozdělena na dvě části: osobní a neosobní.

Žádná z těchto dvou druhů osvobozených duší však nemůže dosáhnout osobního sídla Nejvyššího Pána. Mystičtí jogíni dosáhnou spasení a míru poté, co si užili osmnácti druhů mystických dokonalostí. Mentální spekulanti dosáhnou spásy poté, co opustí svoje smrtelné tělo. Toto osvobození je známé jako *sajudžja mukti*, neboli splnutí s Brahmadžjoti (Pánovou neosobní září).

Oddaní jsou dvou druhů, ti kteří jsou osvobozeni od tužeb a ti, kteří po něčem touží. Jejich místem určení je původní Nejvyšší Příbytek. Oddaní s touhami si dobrovolně užívají ve Švetadvípu, jež je situován v hmotné sféře a v příbytku Garbhodhakášají Višnu, kde si užívají duchovní radosti. Protože mají touhu sloužit Pánovi, přistupují k Vaikuntě, která se nachází na duchovní obloze (*Paravjóma*) a je známá jako Nejvyšší Příbytek.

Tady může vyvstat otázka, jak je možné provádět

My jsme zapomněli na smrt, ale smrt nezapomněla na nás. Možná dnes nebo za deset dní nás smrt obejmě. Dnes, nebo za sto let smrt zaručeně přijde

bhadžan zároveň s touhou po požitku. Odpovědí je, že tito lidé ví, že touha po smyslovém požitku je bezcenná a od chvíle, kdy se zaměstnají v čisté oddané službě a obětují požitky a hmotné pohodlí se stávají oddanými. Asketové, kteří ví, že jejich povinností je se za pomoci smyslů zbavit hmotného luxusu, uctívají Pána svými činnostmi, tzn. že práce je pro ně uctíváním. Oddaní, kteří po ničem netouží, se ihned po opuštění této světské sféry dostanou na Vaikuntu, kde se těší z věčného, plně vědomého a blaženého života. Oddaní, kteří tohoto Pánova příbytku dosáhli, prožívají u lotosových chodidel Šrí Krišny úplné štěstí. Spása, neboli osvobození, je v porovnání se službou lotosovým chodidlům Pána bezcenná.

Můžeme se zeptat, jaká jsou postavení dosažená třemi kategoriemi osob (materialisty, mentálními spekulanty a oddanými), jsou hrubá či jemná? Odpověď zní, že postavení, kterého dosáhnou oddaní, je věčné, plné poznání a blaženosti, nachází se nad hrubými i jemnými sférami a je Pánovou opulencí. Šrímad Bhágavatam 2.9.10 popisuje tento příbytek následovně:

„Na Vaikuntě neexistují kvality jako *radžas* a *tamas*, ani *sattva* smíchaná s těmito kvalitami. Pouze kvalita dobra ve své nejčistší podobě (*višudha sattva*). Májá, která je příčinou všech světských radostí i bolestí se tam nenachází, co potom říci o hněvu, závisti atd.. Obyvatelé Vaikunty jsou věční a zcela oddaní Pánovi a jsou opěvováni polobohy, démony a oddanými.“

Příbytky, kterých dosahují neoddaní, tedy *karmí*, *gjání*

a jogíni, jsou odstupňovány od jemných po ještě jemnější. V těchto sférách dostávají jemná těla, avšak poté, co vyčerpají dobu, jež jim byla určena pro požitek, se opět narodí ve světské sféře. Jemné tělo se skládá z pěti poznávacích smyslů (sluch, chuť, hmat, zrak a čich), deseti životních vzduchů, mysli, intelektu, falešného ega a vědomí (*čitta*). Orgány, jako jsou například oči, které náleží k hrubému tělu, nejsou skutečnými smysly, ale jsou to sídla smyslů. Po smrti tyto smyslové orgány zemřou, společně s hmotným tělem. Výše zmíněné jemné smysly odcházejí společně s jemnohmotným tělem. Pět sídel poznávacích smyslů (uši, jazyk, kůže, oči a nos) a pět výkonných smyslů (ústa, ruce, nohy, genitálie a konečník) je souměrných s hrubohmotným tělem.

Oddaní Nejvyššího Pána dosáhnou Nejvyššího sídla věčného poznání a blaha – Vaikunty, ihned poté, co opustí hrubé hmotné tělo. V Písmech je řečeno:

Světlá cesta je určena *gjáním* a temná cesta je pro *karmí*, tak byli tyto dvě cesty ustanoveny Védami. *Gjání* nejdříve vstoupí do záře ohně a poté postupně dosáhne Brahmanu – to je světlá cesta. *Karmí*, kteří vstoupí na cestu kouře, dosáhnou nebeských planet (*viz. Bhagavad-Gítá 8.24-26*). Z těchto védských výroků je zřejmé, že jak *gjání* tak *karmí* se po opuštění svých těl dostanou na místa, která jim přísluší. Může však vyvstat otázka; když tyto bytosti dosáhli vyšších planet, tak jakým způsobem se dostanou zpět do matčina lůna? Odpověď, jež se nachází ve Védách zní, že *džívy*, které spadnou z nebeských planet vstupují do nehybných bytostí (rostlinných

druhů), které se ve formě potravy dostanou do těla otce a z jeho těla do těla matky a tam dostanou nové tělo, ve kterém se narodí. Šrípád Džajatírtha Muni ve svém komentáři na Šrímad Bhágavatam nazvaném Tattva Prakáš říká, že materialisté, kteří padají z nebeských planet, se nejdříve dostanou do éteru, z éteru do vzduchu, ze vzduchu do kouře obětního ohně, z kouře do mraků, z mraků se v podobě deště dostanou do obilí a poté vstoupí do těla otce. Z jeho těla vstoupí do těla matky a v těle, které dostanou v matčině lůně se znovu narodí.

My jsme zapomněli na smrt, ale smrt nezapomněla na nás. Možná dnes nebo za deset dní nás smrt obejmě. Dnes, nebo za sto let smrt zaručeně přijde.

Tam, kde je zrození, tam je také smrt. Kde je smrt, tam bude znovuzrození, to je neoddiskutovatelné. Když se začne mluvit o smrti, tak se spousta lidí rozpálí zlostí. Je lepší před nimi slovo „smrt“ vůbec nezmiňovat. Co více, tito lidé jsou omámeni smyslovým požitkem a bezstarostně páchají mnoho těžkých zločinů. Protože nenaslouchají o tom, co přijde po smrti o jiných světech a o Všemocném Pánovi, nevěří tomu jaká agónie na ně čeká v Jamarádžově království. Oni chtějí na smrt zapomenout a vést bezbožný život, který je stejný jako život zvířat. Jsou netrpěliví a nemají úctu k místu, času, k hodnotám, či k věku. Závažnou povinností každého z nás je, abychom se ode dneška rozhodli, čeho chceme po smrti dosáhnout. Neboť dle povahy našich skutků, budeme po smrti umístěni na různé planety.

Pánův příchod

Šrí Čaitanja Bhágavata, Ádi Khanda

Šríla Vrindávana dás Thákura

Svrchovaný vládce veškerého stvoření přebýval v lůně Šrímatí Sačídéví až do úplňkové noci měsíce Phalguna, kdy se konečně zjevil. V tuhle noc došlo ke sladění všech příznivých svatých konstelací celého vesmíru. Svrchovaný Pán sestoupil doprovázen společným zpěvem Svatých Jmen, vznešeným procesem, kterému se bude On samotný oddávat. Kdo je schopen porozumět Pánovým zábavám? Zařídil, aby Jeho zrození nastalo během zatmění Měsíce, čímž přiměl obyvatele Navadvípu k hlasitému zpěvu Pánových Svatých Jmen. Tento mocný zvuk pronikl obaly hmotného vesmíru, překonávajíc dokonce hranice Brahmaločky. Všechny svaté osoby žasly při poslechu tak překrásného zvuku a modlily se o věčné zatmění.

Všichni oddaní byli hluboce vzrušeni a provolávali: „Takové štěstí! To se snad musel zjevit Nejvyšší Pán Krišna.“ Vydali se vykoupat do Gangy, kde je ze všech stran obklopoval hlasitý zpěv. Ženy, děti, starci, zbožní i bezbožní – v čase zatmění prostě všichni hlasitě zpívali Svatá Jména Pána Hariho. Celý vesmír se naplnil jediným zvukem všemocného zpěvu „Hari! Hari! Hari! Hari!“ Polobozi zasypávali zemi okvětními lístky a provolávali vítězství burácivým bitím do svých bubínků *dundubhi*. Ráhu zahalil Měsíc a oceán Svatého

Jména zaplavil Navadvíp, čímž vytěsnil a podrobil si temnotu *kali-jugy*. Svrchovaný Pán se zjevil!

Tahle významná novina se roznesla ihned do všech čtrnácti světů. Měsíci podobný Pán Čaitanja, Gauránga, povstal! Obyvatelé Nadie se zbaví veškerého utrpení prostým pohledem na Pána a jejich štěstí a prospěch budou den ze dne narůstat. Dunění bubínků *dundubhi*, trubení stovek lastur, a zvuk fléten a rohů doprovází Vrndávana dáse při jeho slávy Pánů Šrí Čaitanji a Šrí Nitjánandy Prabhua:

„Jeho překrásná oslnivá záře zastiňuje i sluneční paprsky a oslepuje mé oči. Krásu Jeho doširoka otevřených, rozkvetlých, jemně sklopených lotosových očí je nemožné popsat. Celá atmosféra se naplnila radostí; Pán Čaitanja sestoupil do hmotného světa! Hlasité zpívání Jmen Pána Hariho se rozšířil celým vesmírem, až za Brahmálóku. Jeho širokou hrud, potřenou santálovou pastou, zdobila zlehka se pohupující girlanda divokých květů a Jeho třpytivá, měsíci podobná tvář působila půvabně, chladivě a spokojeně. Jeho dlouhé paže dosahovaly až dolů k Jeho kolenům. Slova chvály a vítězství se nesla do všech směrů a země se cítila být příchodem Pána Čaitanji obzvláště požehnána. Někteří radostně zpívali a jiní v extázi tančili. Pro Kaliho však tohle duchovní veselí představovalo pohromu.

Zlatý Měsíc, Pán Čaitanja, povstal a celý prostor se naplnil zvuky velké radosti. Když s úsměvem přihlížel zpěvu a tanci, pokořovala Jeho krása krásu miliónu bohů lásky. Jeho líbezná tvář s okouzlujícíma očima nesla znaky božskosti Jeho

transcendentální osobnosti a Jeho chodidla zdobily příznivé znaky praporu a blesku. Jeho dokonalá podoba byla tak ozdobena, že si podmanila mysl všech. Strach a skleslost se vytratili a v celém světě zavládlo štěstí.

Přešťastní polobozi pěli chválu příchodu Pána Čaitanji. Pouhý pohled do Pánovy překrásné, měsíci podobné tváře dokázal zbavit všeho utrpení. Pán Ananta Šeša, Pán Brahmá, Pán Šiva a ostatní polobozi na sebe vzali nové podoby a zatmění měsíce využili jako záminky ke společnému zpívání jména Pána Hariho. Jejich nadšený jásot nejsem schopen plně popsat. Skryti v temnotě zatmění a nikým nespátráni se vydali k domu Šrímatí Sačídéví, kde se sklonili k zemi a vzdali své poklony Pánu Čaitanjovi. Kdo je schopen popsat tuhle Pánovu záhadnou zábavu? Někteří polobozi provolávali Pánovi slávu, jiní nad Ním drželi slunečnick, někteří Ho ovívali čámarami, zatímco jiní Ho v extázi zasypávali květy a ostatní bez přestání pěli a tančili. Smíšené zvuky bubínků, hymnů, modliteb a sladké hudby rozezněly celý prostor. Polobozi v Indra-Purí byli neskutečně šťastní. Rychle se ozdobili a s pocity nezkonaleho blaha se těšili z možnosti získat požehnanou společnost Pána Čaitanji v Navadvípu. Radostně a beze studu se navzájem objímali a líbali, neboť se zjevil Pán Navadvípu, Pán Čaitanja. Nikdo nerozlišoval mezi přítelem a nepřitelem. Polobozi se s velkou zvědavostí odebrali do Navadvípu, který zněl hlasitým zpěvem Krišnova jména. Opojení transcendentální zábavou Pána Čaitanji v extázi téměř omdlávali a společně opěvovali Jeho slávu. Hleděli na Pánovu překrásnou podobu, spanilejší

než tisíce úplňků. Přijal na Sebe lidskou podobu a využívajíc zatmění přivedl všechny k hlasitému zpěvu Pánových Svatých Jmen. Já, Vrindávan dás, pěji o nektaruplné slávě Pána Čaitanji a Pána Nitjánandy.“

Šrí Šrívás Pandit

Šríla Bhakti Vallabha Tírtha Gósvámí

Klaním se Svrchovanému Pánovi Krišnovi, který se zjevil ve Svých pěti aspektech; jako oddaný, jako expanze oddaného, jako inkarnace oddaného, jako čistý oddaný a jako energie oddanosti.

Šrí Gaura-gannodéša-dípiká uvádí: „Šrívás je Nárada, který sehrává v Krišnově *lile* tak významnou roli. Párvata Muni, Náradův přítel, se zjevil jako Šrívásův mladší bratr Ramáj. Šrívásova choť Maliní Dėví byla Krišnovou kojnou ve Vradži, jménem Ambika.“

Šrívás Pandit pochází ze Sylhetu. Později přesídlil do Navadvípu, kde svojí účastí výrazně přispěl do Gaurángxovy *lily*. V Navadvípu s ním pobývali jeho tři bratři: Šrírám Pandit, Šrípati Pandit a Šríkanta, nebo také Šrínidhi Pandit. Šrívásovým otcem byl védský *brahmin* Šrí Džaladhár Pandit. Nejstarší bratr, Šrí Nalina Pandit, měl dceru jménem Nárájaní, jejímž synem byl Vrindávan Dás, autor Šrí Čaitanja Bhágvaty. Její manžel zemřel během jejího těhotenství, a tak odešla z Kumarahatty do Navadvípu, kde žila ve Šrívásově domě.

Během Svých studentských let se Nimáj bavil debatami s Gadádhárou, Mukundou a dalšími oddanými, a to tak, že nejdříve vyvrátil všechna jejich tvrzení, aby posléze naopak ukázal, jak mohou být před Jeho argumenty ochráněna. Oddané Jeho schopnosti šokovaly, ale za cenné je byli ochotni uznat pouze tehdy, pokud by se Nimáj stal Křišnovým oddaným. Takovým oddaným, jako byl Šrívás, vzdával Nimáj Své poklony a oddaní Mu na oplátku žehnali: „Kéž dosáhneš oddanosti ke Křišnovi.“

Jednoho dne se Šrívás procházel po venku, když v tom zahlédl na ulici Nimáje. Oslovil Ho: „Lidé se vzdělávají proto, aby se stali oddanými Křišny. Jaký jiný smysl by jinak jejich učení mělo? Neztrácej čas. Začni uctívat Křišnu co nejrychleji to bude možné.“ Maháprabhu byl těmito slovy z úst Svého oddaného velmi potěšen a odpověděl: „Ty jsi oddaný. Díky tvoji milosti jednoho dne zajisté dosáhnu oddanosti ke Křišnovi.“

Když se Maháprabhu vrátil z Gáji, začal projevat všechny příznaky osoby opojené láskou k Bohu. Ačkoliv nelze nic považovat za více příznivé, začala si o Něho Sačí Mata

dělat starosti, domnívající se, že zešlel. Požádala proto Šríváse, aby se na Něho přišel podívat. Jakmile Maháprabhu Šríváse zahlédl, zaplavila Ho okamžitě vlna božské extáze, vyvolaná spatřením Krišnova oddaného. Když se trochu uklidnil, obrátil se ke Šrívásovi: „Každý Mě považuje za blázna. Tvrdí o Mně, že jsem narušený. Co si o tom myslíš ty?“ Šrívás se smíchem odvětil: „Jestliže je Tvoje smýšlení nějak narušeno, potom si přeji, aby se to samé přihodilo také mě. Jak vidím, vstoupily do Tvého těla mocné oddané pocity, což znamená, že Ti Krišna projevil svoji milost.“ Takto utěšený Maháprabhu Šríváse radostně objal a řekl: „Pokud by jsi i ty tvrdil, že jsem se zbláznil, vrhl bych se do Gangy.“

Když Maháprabhu zavedl ve Svém a Šrívásově domě hlasité zpívání Svatého Jména, začali si všichni ateističtí sousedé stěžovat na to, že nemohou spát kvůli hluku, který oddaní vytvářeli. Chtěli se vůči tomu vzepřít a přimět dokonce samotného krále, aby oddané potrestal. Šríváse Pandita tato zpráva natolik rozrušila, že začal kvůli ochraně uctívat Nrisingha Dévu. Pán, který zbavuje Svoje oddané úzkosti, se vydal do jeho domu. Rozkopl dveře a zvolal: „Koho to uctíváš? O kom to medituješ? Dost! Ten, koho uctíváš, stojí právě před tebou! Ochráním spravedlivé a vymýtím zlotřilé. Proto už dále nenaříkej!“ Jakmile to dořekl, usadil se v hrdinské pozici a projevil božskou podobu Nrisinghy, držícího lasturu, disk, kyj a lotos. Po spatření Pánova výjimečného projevu Šríváse zaplavily láskyplné pocity a dal se do recitace hymnů, opěvujících Jeho slávu. Maháprabhu byl jeho modlitbami

potěšen a udělil Svoje požehnání jemu i celé jeho rodině.

Když zatoužil Maháprabhu započít Svoje *sankírtanové* zábavy, oddával se jim ve Šrívásově domě, ve společnosti pouze s těmi nejbližšími z Jeho společníků. Maháprabhu nařídil zamykat dveře, aby tak zabránil vstupu bezcitných a zkažených lidí, kritizujících Maháprabhua a Jeho oddané. Jednoho večera se Šrívásova tchýně ukryla v rohu na dvoře, odkud jak doufala, bude moci přihlížet Pánově *sankírtanu*. Jakožto vševědoucí svědek všech bytostí si byl Pán její přítomnosti vědom a opakovaně proto Svým společníkům sděloval, že toho dne není schopen nalézt ve zpívání Svatých Jmen potěšení. To velice znepokojilo oddané, kteří se začali domnívat, že se tam možná ukrývá někdo z venku a dali se proto do prohledávání domu. Jakmile Šrívás svou tchýni našel, cítil se být ponížěn. Uchopil ji za vlasy a vyhodil ze dvora ven.

Když přišel jednoho dne Maháprabhu do Šrívásova domu, všichni členové domácnosti Ho i s Jeho společníky radostně přijali a opět se vrátili ke svým domácím zaměstnáním. Maháprabhu pravil ke Šrívásovi: „Jsi hospodář a máš velkou rodinu. Měl by jsi vydělávat peníze, jinak se o ni nebudeš schopen postarat.“ Šrívás nejdříve odvětil, že nemá v úmyslu vydělávat peníze a potom třikrát zatleskal. Maháprabhu se ho zeptal, co má tohle tleskání znamenat. „Postím se po jeden, dva, tři dny. Jestliže nedostanu i potom nic k jídlu, uvážu si kolem krku balvan a vrhnu se do Gangy.“ Maháprabhu na to zareagoval hlasitým řevem a opakovaně mu požehnal stejně, jako již dříve v Navadvípu: „I kdyby se měla bohyně štěstí

osobně vydat žebrot, ty nebudeš ve svém domě nikdy vystaven strádání. Pán Krišna osobně zaopatří Svě oddané vším, co potřebují.“

Šrí Vradža Vidžaja Mahótsava

*Nitja-líly Pravišty Óm Višnupády Paramahamsy 108 Šrí
Šrímad Bhakti Vaibhavy Purí Gósvámí Mahárádži*

Šrípád Bhakti Sádha Muni Mahárádža

Člověk, který chce vědeckým způsobem poznat Absolutní Pravdu, musí přistoupit k bona fide duchovnímu mistrovi a nabídnout mu vše co je třeba pro oběť. Takový duchovní mistr musí být upevněn v pravdě, kterou obdržel v posloupnosti duchovních učitelů. (Mundaka Upanišad 1.2.12)

Pouze člověk, který má Gurua může znát pravdu. (Čándogy Upanišad 6.14.2)

Šríla Prabhupáda Bhaktisiddhánta Sarasvatí Thákura, sestavil knihu s názvem Šrí Gaudíja Kanthahára, která obsahuje vybrané verše k těm nejdůležitějším tématům *gaudíja-vaišnavské* filozofie. Jedním z těchto témat je Gurutattva. Nalézt kvalifikovaného Gurua a kvalifikovaného žáka je velmi těžké.

Mnoho lidí nedokáže naslouchat o duši a dokonce ani poté, co o ní slyšeli, ji většina z nich nedokáže pochopit, neboť nalézt pravého Gurua, který je nefalšovaným představitelem

pravdy je velmi obtížné. Takový kvalifikovaný Guru je velkou duší a je velice vzácný. Pouze ti, kdo následují jeho učení mohou zrealizovat pravdu a stát se tak odborníky ve vědě o Bohu. Takový žáci jsou také velice vzácní. (Katha Upanišad 1.2.7)

Dokonce i když nasloucháme o duši, nejsme schopni pochopit co to duše je. Duše se totiž nachází mimo naše současné smyslové vnímání a mimo stav vědomí, v němž se právě nacházíme. Duši nemůžeme vidět, ani k ní proniknout pomocí našich tělesných, mentálních a intelektuálních prostředků. K tomu, aby mohl Guru učit podmíněnou duši vědě o duši, musí být velkým odborníkem a zároveň na druhé straně musí být velmi kvalifikovaný žák. Neboť nejsi-li kvalifikovaný, není možné, aby tě čistý oddaný (Guru) učil o něčem, co nelze vnímat žádným hmotným způsobem. Toto je základní učení, kterému Guru učí na úplném začátku. Proč? Protože, pokud jsme nezrealizovali, že jsme duchovní duše a že máme svoji duchovní podobu, není možné, abychom pochopili božské zábavy Nejvyššího Pána, které se odehrávají v Jeho sféře, v duchovním světě.

Guru je Krišnovou milostí a proto se od Krišny neliší. Krišna skrze Gurua jedná. Mezi Nadduší a Guruem není rozdíl. Nadduše se nachází v srdcích všech živých bytostí, ale díky našemu podmíněnému stavu jí nejsme schopni naslouchat. Ve většině případů ani naslouchat nechceme. To, co my nazýváme svědomím, může být také nazváno Nadduší. Proto je velice dobré, aby ti, kteří hledají Nadduši, přijali duchovního mistra, který je Jejím projevem. Nadduše

to je Kšírodakašají Višnu. Mohli bychom si myslet, že je Jich mnoho, neboť sedí v srdcích všech živých bytostí. Dokonce v mravencích, ve slonech, v polobozích, a proto si někdy můžeme myslet, že je Jich mnoho. Měli bychom však pochopit, že On je jenom jeden. Stejná osoba v srdcích všech. To znamená, že když jsi spojen s Nadduší, s duchovním mistrem, jsi spojen se všemi živými bytostmi ve vesmíru, neboť On sídlí v srdcích všech živých bytostí v tomto hmotném stvoření. Dosáhli jsme této úrovně? Jen velmi vzácné duše dosahují této úrovně, kde to pochopí. Avšak tahle kvalifikace je nezbytná k pochopení Krišnových zábav, ke vstupu do Krišnových zábav, k tomu, abychom se stali služebníky v duchovním světě.

Je jen velmi málo duší na této planetě, které mají schopnost toto učení předávat. My považujeme našeho Gurudévu, Jeho Božskou Milost Nitya-lílu-pravištu Óm Višnupádu Paramahamsu Parivradžakáčárju 108 Šrí Šrímad Bhakti Vaibhavu Purí Gósvámí Mahárádžu za jednu z těchto kvalifikovaných osobností. Mnohokrát ukázal, že zná dokonale

srdce svých žáků a myslím, že každý z jeho žáků má nějakou tu zkušenost či zážitek. V posledních dvou až třech letech přestal mluvit a jen velmi zřídka něco řekl. Přesto jsem neměl pocit, že by nic neříkal. Naopak jsem cítil, že my říká tolik věcí. Také jsem zrealizoval, že nás všechny připravil na to, že až bude odcházet z tohoto světa, tak ve skutečnosti neodejde, ale pouze opustí svoje tělo. On bude vždy s těmi upřímnými žáky, kteří to myslí vážně. Pokaždé, když jsem měl příležitost být v jeho blízkosti, tak jsem tuto věc cítil. Cítil jsem, že nezáleží na tom jestli sedím tady, nebo tam. To, co teď vidím (tělo), to nejsem já. Jestli jsi tam nebo někde jinde, mezi tím není rozdíl. Já to tak cítím. Cítím, že není rozdíl mezi tím, jestli jsem v jeho blízkosti, nebo od něho na tisíce kilometrů vzdálen. Především v těch posledních letech, kdy přestal mluvit, projevoval tuto svoji sílu. Poté, co vloni opustil tento svět, jsem od mnoha jeho žáků slyšel a to dokonce i od těch evropských ze Slovinska, Chorvatska, Itálie a Česka, že nemají pocit, že by Gurudéva odešel, ale naopak cítí jeho přítomnost ještě hlouběji a cítí se

s ním být ještě více spojeni. To je síla čistého oddaného. On nikdy svoje žáky neopouští. Vždy bude s nimi, vždy je bude vést a učit skrze Nadduši. Skrze Nadduši, ve které je přítomen, bude radit co je dobře a co špatně a automaticky nás povede k lotosovým chodidlům Šrímatí Rádharání. To je naše žákovská poslušnost a naše nálada; to je *gaudíja-vaišnavská* linie. To znamená, že my jsme oddaní Rádhy a Góvindy, ale tíhneme především ke službě Šrímatí Rádharání. Tuto koncepci jsme obdrželi od Šrí Čaitanji Maháprabhua a od šesti Gósvámích, především od Rúpy Gósvámího. Naši *áčárjové* to přinesli sem dolů a většina oddaných, kteří jsou v této linii, se cítí být přitahována k tomuto druhu služby.

Pro čistého oddaného, který přichází z duchovního světa, není žádný rozdíl mezi jeho zjevením a odchodem. Jen prostě na chvíli přijde do tohoto světa a potom se vrátí zpět domů do duchovního světa. Přichází jenom proto, aby nám požehnal. Já se považuji za velice šťastného, neboť jsem milostí Šrímatí Rádharání potkal Její vnější projev - mého duchovního mistra. Také jsem velmi vděčný za to, že mi byla dána malá realizace, díky níž jsem přesvědčen o tom, že jednoho dne porozumím té nejbláženější a nejextatictější službě, kterou můžeme provádět v duchovním světě. Tam, kde jsou Rádhá a Góvinda věčně přítomni.

*Šríla Gurudéva, Nitja-lílá Pravišta Óm Višnupáda
Paramahamsa Aštottara-šata Šrí Šrímad Bhakti Vaibhava Purí
Gósvámí Mahárádža kí džaj!*

Stálý chrámový program

Nedělní festival

17.00: Bhadžan • 18.00: Lekce • 19.00: Sandhja Árati •
19.15: Tulasí Parikrama • 19.30: Prasádam • 20.25 Šájan árati

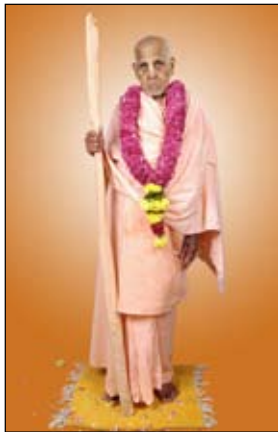
Ranní program (denně)

4.30: Mangala Árati • 4.45: Tulasí Parikrama • 5.00:
Bhadžan násl. Džapa • 7.15: Šringara Árati, násl. Bhadžan •
8.35: Čtení ze Šrímad Bhágavatamu • 9.15: Guru Púdža, násl.
Bhoga Árati • 9.30: Prasádam

Večerní program (denně kromě neděle)

19.00: Sandhja Árati • 19.15: Tulasí Parikrama, násl. Bhadžan
• 19.45: Lekce • 20.25 Šájan Árati, násl. Prasádam
Bhadžan: Duchovní písně za doprovodu
tradičních nástrojů • *Árati*: Chrámová ceremonie
• *Prasádam*: Duchovní vegetariánské jídlo

***Haré Kriřna Haré Kriřna Kriřna Kriřna Haré Haré
Haré Ráma Haré Ráma Ráma Ráma Haré Haré***

**Āčárja Óm Viřnupád řrí řrímad
Bhakti Vaibhava Purí Gósvámí Mahárádřa**

**řRÍ řRÍ RÁDHÁ GÓVINDA GAUDÍJA MATH
SRI KRISHNA CHAITANYA MISSION**

**Wienerbergstrasse 29A/Top3 • 1120 Wien
Tel. 01/812 05 74 • www.radha-govinda.net**